

תת"ע 496/05/18 - מדינת ישראל נגד ג'מאל חסאן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

11 יוני 2018

תת"ע 496-05-18 מדינת ישראל נ' ג'מאל חסאן

בפני	כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר
מדינת ישראל	
ע"י ב"כ עו"ד	
נגד	
ג'מאל חסאן	
ע"י ב"כ עו"ד מסארווה עומר שריף	

מבקשת

משיב

החלטה בבקשה לפסילה עד תום ההליכים

נגד המשיב הוגש כתב אישום לפיו, בתאריך 27.4.18 בשעת לילה 3:16 או בסמוך לכך, נהג ברכב בתל אביב, שעה שהוא שיכור. בבדיקת נשיפה נמצאו בגופו 322 מ"ג אלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף בניגוד לסעיפים 62(3) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961.

ב-29.4.18 פסל קצין המשטרה מתוקף סמכותו את רישונו של המשיב ל-30 יום וזאת מכוח סעיף 47 לפקודת התעבורה.

עתה, מונחת בפני בית המשפט בקשת התביעה לפסול את המשיב עד לתום ההליכים נגדו ואף מעבר ל-6 חודשים המנויים בסעיף 50 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961

בחנתי ראיות התביעה בתיק משטרה מספר 27250185256, מתוך חומר הראיות מצטיירת התמונה הבאה: המשיב, נהג צעיר שטרם מלאו לו 24 שנים, נהג ברכב ברחוב החרש בתל אביב כאשר בגופו נמצאה כמות של 270 מ"ג אלכוהול, כמות העולה על פי 5 מהכמות המותרת לנהג צעיר. המשיב אישר כי שתי כוסות וודקה טרם החל נהיגתו. מחומר הראיות עולה כי בידי התביעה ראיות טובות להביא להרשעתו של המשיב בדיון.

המשיב צבר לחובתו 2 הרשעות קודמות בתעבורה - נהיגה ברכב לא תקין ואי ציות לתמרור, נעדר עבר פלילי.

בהלכה פסוקה של ביהמ"ש העליון - **ב"ש 513/88 מדינת ישראל נ' רז גוליו פ"ד מ"ב(3) עמ' 331** , נפסק כי במקרים אשר רישיון הנהיגה נפסל על פי סעיף 47 לפקודת התעבורה , השאלה המרכזית העומדת היא האם נהיגתו של הנהג המעורב מסכנת את בטחון הציבור בדרכים.

על בדיקת התשובה ניתן ללמוד משני מקורות:

א. התנהגות הנהג במקרה הנדון אשר בגינו נפסל הרישיון.

ב. הרשעותיו הקודמות של המשיב.

בבש"פ 11271/03 מדינת ישראל נ' אלפרון קבעה כב' השופטת ד' ביניש :

"מהבחינה המשפטית המבחן לקיומן של 'ראיות לכאורה להוכחת האשמה' הינו אם בחומר החקירה שבידי התביעה מצוי פוטנציאל ראיתי אשר בסיום המשפט - לאחר עיבודן של הראיות, בחינתן בחקירות וקביעת אמינותן ומשקלן - יהא בכוחו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט פלילי."

לעניין סמכות הפסילה למשך תקופת הליכי המשפט, קבעה כבוד השופטת פורקצ'יה **בבש"פ 6085/10 בן שטרית נ' מדינת ישראל** כי :

"סמכות פסילת רשיון נהיגה למשך תקופת הליכי המשפט נועדה לשמש אמצעי, בין אמצעים שונים, למלחמה בתאונות הדרכים והקטל בכבישים, הפוגעים לאורך שנים בחייהם ובשלומם של בני הציבור. הסיכונים האורבים לציבור מנהיגה רשלנית ופרועה בכביש, ובמיוחד מנהיגה במצב של שכרות, מחייבים עשיית שימוש במלוא האמצעים שהחוק נותן בידי הרשויות על מנת למנוע בעוד מועד מימושם של סיכונים ממשיים לשלום הציבור, בין היתר, בדרך של הגבלת נהיגה של נהגים שמסוכנותם מדברת בעד עצמה"

ועוד נפסק בעניין נהיגה תחת השפעת אלכוהול על ידי כבוד השופט לוי **בבש"פ 10865/06 ישעיהו נ' מדינת ישראל**

⋮

לא ראיתי מקום לשנות מהחלטתו של בית משפט קמא. כאמור, מקובלת עלי ההשקפה כי

נגד העורר ניצבות ראיות לכאורה לכך שנהג בעת שהיה בגילופין. בתקופה שבה הולך וגדל מספרן של תאונות הדרכים הנגרמות בעטיים של נהגים שיכורים, לא ניתן להשלים עם התנהגות מופקרת זאת, הואיל וכרוך בה מחיר דמים אותו נדרש הציבור הרחב לשלם כמעשה של יום יום. כדי לקדם את הרעה, יש לנהוג בנהגים מסוג זה ביד קשה, ובכלל זה פסילתם מלנהוג ברכב מנועי גם בטרם הוכרע דינם על ידי בית המשפט המוסמך".

ב-ב"ש 337/79 טובול נגד מדינת ישראל פס"מ תש"מ, עמ' 51, פרט בית המשפט מהם הכללים אשר ינחו אותו בבואו לדון בבקשה לביטול פסילה מנהלית:

א. " אין מתפקידו של בית המשפט הדן בבקשה, לבדוק את הראיות ולשקול לאיזה צד נוטה כביכול מאזן ההסתברויות לפי ראיות אלה.
ב. שיקולי בית המשפט יהיו בין השאר, חומרת העבירה ואם מהווה נהיגתו של הנאשם סכנה לציבור."

כבר נפסק בעניין המסוכנות וחומרת העבירה:

ברע"פ 8649/10 פסק כבוד הש' רובינשטיין

"הצורך להגן על הציבור מפני תופעת השכרות, שהפכה ל"מכת מדינה", ומעמידה בסיכון לא רק את הנהג אלא גם את סביבתו, מחייב - בין היתר - הרחקת נהגים פורעי חוק מהכביש."

בע"ח 17389-05-14 פירו נ' מדינת ישראל, ע"י כבוד השופט מודריק:

"נהג הנוטל הגה לידיו, לאחר ששתה אלכוהול בכמות העולה על המידה המינימלית המותרת, מסכן בזדון ובעיניים פקוחות את הבריות. כאשר מתברר שיש ראיות לכאורה כנגד נהג כזה, אין זה ראוי להניח בידו לשוב ולנהוג, כל עוד משפטו מתקיים."

בבש"פ 8635/08 בוריס בלנקין נ' מדינת ישראל קבעה כבוד השופטת מ. נאור, בדחותה ערר על פסילה מנהלית, כי

"איני רואה צורך להיכנס למחלוקת בין הצדדים בשאלת הראיות בעניין סירוב לבדיקת נשיפה. העיקר לענייננו הוא כי ישנן בתיק החקירה ראיות, הייתי אומרת ראיות בעלות עוצמה לכאורה, לכך שהעורר נהג במצב שכרות. אם יורשע העורר - ישנה פסילה מינימום של שנתיים. איני סבורה כי קיים חשש של ממש שאם יורשע העורר עונשו יהיה נמוך מזמן הפסילה שייקבע בגזר הדין. מהראיות עולה תמונה של מי שאין לאפשר לו, לעת הזו, להמשיך לנהוג, בשל הצורך בהגנה על הציבור. אם בתי המשפט בת"א-יפו מחמירים בעניין נהיגה בשכרות יותר מבתי משפט אחרים כפי שנטען בהודעת בערר - תבוא עליהם הברכה".

בב"ש 090192/07 יניב רדלייך נ' מ"י

אשר קובעת למעשה "חזקת מסוכנות" בכל הנוגע לנהג שיכור, "חזקה" המצדיקה אף פסילה עד תום ההליכים, ואף מעבר ל- 30 ימי הפסילה המנהלית שבסמכות קצין המשטרה:

" לטעמי, עילת נהיגה בשכרות חייבת להיות עילה עצמאית לפסילה עד תום ההליכים, בלא קשר לעבר תעבורתי, בלא קשר לגיל הנהג, בלא קשר לעיסוק הנהג. כל מי שייתפס נוהג בשכרות יש למנוע את המשך נהיגתו המסכנת - מיידית."

סוף דבר

בשל נסיבות מקרה זה, חומרת העבירה, הרשעותיו הקודמות של המשיב, ועל פי ההלכה שנקבעה **בבש"פ 8514/05, איוב אבו צעלוק נ' מדינת ישראל**, הנני קוצב את משך הפסילה, בשלב זה ל-6 חודשים. התביעה תהא רשאית להגיש בקשה להארכת פסילה, וזאת על פי שיקול דעתה.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשע"ח, 11 יוני 2018, בהעדר הצדדים- נחתם היום 11.6.18. יש להודיע בדחיפות לצדדים..